

[Carsten Raft.]

opgaver" — det er det, det høje ting nu går med til at vedtage.

Han kan også udtale sig venligere, selv om han unægtelig også dér siger sandheden. Lidt senere skriver han nemlig:

„Gennemførelse af forligsordningen vil da medføre et skridt opad mod det mindstemål af styrker, som såvel af forsvarsstyrelsen som af NATO anses for nødvendigt til løsning af de opgaver, der påhviler dansk forsvar.“

„Et skridt opad mod mindstemål“, men under minimum. Det, det høje ting vedtager i dag, er under minimum efter forsvarsstyrelsens opfattelse.

Jeg må sige en ting til, ganske specifikt om hærens forhold. Jeg havde en lille skærmydsel med min gode ven, det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft, der mente, at den samtale, jeg havde haft med general Kragh under manøvrerne i nærheden af Køge, var noget gammel. Jeg har skam en friskere meddelelse, der gør stillingen ganske klar. Den står i Militært Tidsskrifts nytårsnummer 1960, altså det tidspunkt, hvor alle så, hvor det bar hen, og alle var klar over, hvad vi fik. Dér siger generalmajor Erik Kragh, chefen for østre landsdelskommando, en mand, der i årevis har givet sig af med disse ting, som har arbejdet med dem i marken, ved krigsspil og praktiske øvelser:

„Hvis man ser på det landmilitære forsvar, er det umiddelbart klart for enhver professionel soldat, at 3 stående brigadegrupper må være et absolut minimum, hvis styrkerne skal kunne betegnes som forsvarlige.“

Der kommer 2¹/₃. Ingen, der har fulgt generalens artikler, er i tvivl om — det kan jeg fremføre masser af udtalelser om — at general Kragh her selvfølgelig regner med at skulle have 2 brigadegrupper på Sjælland — han får én! Han får situationen fra den 9. april, hvor tropperne stod et sted, og fjenden kom et andet sted; den situation vil uvægerligt komme igen, den er fysisk, den er matematisk. Én brigadegruppe kan ikke spærre og lukke Sjælland.

Og må jeg så til slut, selv om jeg har gjort det før, for jeg synes, det er et hoveddokument, have lov til at anføre, hvad chefen for de allierede styrker i Europa, general Norstad, har sagt:

„Hvis Danmark skal opfylde selv de minimale krav til sit eget forsvar og til selv det lavest mulige bidragsniveau til det fælles NATO-forsvar, vil der i de kommende år kræves større forbedringer.“

Jeg vil gerne have lov til at spørge ministeren, hvor de forbedringer er, som skal gøre, at vi kommer op på minimum? Vi kan ikke nå minimum ud fra de højeste ansvarlige chefers synspunkt. Hvorfra stammer så skrønen om militærets tilslutning? Jeg har sådan min egen mening. Jeg tror, at politikerne er gået til militæret og har sagt: vi kan skaffe jer det og det, mere kan vi ikke skaffe. Ja, det er der ikke noget at gøre ved, har militæret så sagt, det er vi nødt til at tage, vi kan ikke gå tilbage til vore folk og sige, at det vil vi ikke, så får vi mindre. Det er da ganske fornuftigt, men det er ikke de sagkyndiges ansvar. Der foreligger en klar strategisk erklæring, der siger, at det er under minimum, hvad det danske folketing vedtager i dag. Militæret har bøjet sig, men det må være politikerne, der har ansvaret.

En sådan ordning vil jeg ikke stemme for. Jeg har ikke lyst til at stemme imod, men jeg vil dog alligevel hellere være i selskab med fru Zeuthen end med kommunisterne, så derfor . . .

Formanden: Det ærede medlem fru Else Zeuthen.

Carsten Raft: Det var så venligt, det jeg sagde, derfor mente jeg, at jeg kunne stryge „det ærede medlem“ — så derfor vil jeg undlade at stemme.

Må jeg nævne to veje, som jeg kan se. Nu er der altså lukket for dansk forsvar gennem mange år. Det er ikke behagelige veje, men de er brugbare. Da talen var om stationering i Danmark, sagde afdøde statsminister H. C. Hansen med det samme, at det var da fornuftigt. Så kom de radikale til, og som det altid går, blev det forhindret. Påstanden var, at det ville skabe ufred mellem folket og de fremmede styrker. Jeg har været på næsten alle baser i Europa, jeg kan garantere for, at det har skabt lige det modsatte. Der kan have været lidt kludder i begyndelsen, men nu skaber det venskab mellem de stationerede styrker og befolkningen. Når vi nu kommer med denne